

SARAH NOFFKE
MICHAEL T. ANDERLE

DE EIGENZINNIGE KRIJGER
DE ONTEMBARE IIV BEAUFONT SERIE BOEK # 2

Voor Kathy.

Bedankt dat je me mijn eerste Fantasy boek hebt gegeven.

Sindsdien is de wereld een betere plek geweest.

Impressum

Oorspronkelijke titel
The Uncooperative Warrior

Copyright © 2019 Sarah Noffke & Michael T. Anderle
Cover copyright © LMBPN Publishing, www.lmbpn.com
Zetwerk: 4media Verlag GmbH, Duitsland

Eerste editie (USA), februari 2019.

De eigenzinnige krijger
Nederlandse vertaling:
Femke Meinema, mei 2021, www.transfiction.nl
© LMBPN Publishing International

Dit boek is een werk van fictie.

Alle personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden beschreven, zijn bedacht door de auteurs of zijn fictief gebruikt. Soms allebei.

De Liv Beaufont serie (en wat er binnen personages / situaties / werelden gebeurt) zijn copyright © 2019-2020, Sarah Noffke & Michael T. Anderle.

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Verspreiding van dit boek zonder voorafgaande toestemming is diefstal van het intellectueel eigendom (*Intellectual Property*) van de auteur. Voor toestemming om materiaal uit dit boek te gebruiken (uitgezonderd boekbeschrijvingen / reviews), kunt u contact opnemen met international@lmbpn.com.

Bedankt voor uw steun aan de auteursrechten.

LMBPN-Publishing
PMB 196, 2540 South Maryland Pkwy
Las Vegas, NV 89109
USA
www.lmbpn.com/nl

ISBN:
978-1-64971-489-3 print
978-1-64971-490-9 ebook

NUR 333

NL21-0007-00007 – Versie 1.01

Hoofdstuk 1

Het geluid van de zingende monniken in de verte herinnerde Adler eraan waar hij was. Door de stenen muren en de altijd muffe geur in de hal, was het ook niet zo moeilijk om te bepalen waar hij zich bevond, maar toch voelde hij zich nog steeds gedesoriënteerd elke keer dat hij deze plek bezocht. *Dat was de beveiliging*, herinnerde hij zichzelf. De beveiliging die al eeuwen geleden op het klooster waren geplaatst ter bescherming.

Naaft hem haastte een oude monnik zich, met in zijn ene hand een rinkelende sleutelbos en in zijn andere hand een lantaarn. In de verte maakte een druppelend geluid een aangename aanvulling op het gezang van de monniken.

‘Ik kan me de laatste keer dat ik je zag niet herinneren,’ zei de monnik, genaamd Niall, terwijl hij in het donker staaarde.

‘Dat zal wel niet,’ antwoordde Adler, terwijl hij het pakketje dat hij bij zich droeg veilig en ongezien onder zijn gewaad hield. Het geheugen van de oude monnik was zo vaak gewist dat hij bijna dementie had. Toch herkende hij Adler nog, in elk geval goed genoeg om hem elke keer weer in het klooster toe te laten. Alleen Niall kende het pad dat ze namen door de catacomben onder het oude klooster. Als hij zou komen te overlijden, zou zijn kennis worden doorgegeven aan een andere monnik. Dat was hoe het al eeuwenlang ging.

Adler had nooit zoiets belangrijks aan een sterveling toevertrouwd, maar toch was dit de veiligste manier. De informatie was niet eens veilig in *zijn eigen* hoofd, dacht hij soms. Sommige dingen waren zo belangrijk dat de maatregelen die het kostte om ze te beschermen de risico’s waard waren. Hij liet zijn hand rusten op het vat onder zijn gewaad. Opgeslagen magie was een van die dingen. Het mocht absoluut niet in verkeerde handen terecht komen. Waar Adler het meest bang voor was, was dat de

magie die hij nu vasthield deuren zou openen die lang geleden gesloten werden. Het was beter voor iedereen op deze manier.

Vleermuizen doken weg uit het gewelfde plafond, terwijl de twee mannen door de volgende tunnel struinden. Een groter, donkerder iets vloog achter de vleermuizen aan, waardoor Niall schrok.

‘Wat was dat?’ vroeg hij, terwijl hij stopte met lopen en de lantaarn omhoog hield.

Adler spoorde hem aan door te lopen. ‘Het was niets. Gewoon een schaduw.’

De oude monnik was niet overtuigd toen hij toch besloot verder te lopen. Hij moest bijna geduwd worden.

‘Ik weet niet zo goed wat je hier doet,’ zei Niall. ‘Er is hier niets anders dan eindeloze tunnels en ingangen naar de grote toren.’

‘Het gaat je niets aan.’ Adler werd onrustig van bezorgdheid naarmate ze daar langer bleven. Het klooster werd beschermd tegen portaal magie, wat betekende dat hij gevangen zat als er iets zou gebeuren. Het niet kunnen gebruiken van magie hier maakte deel uit van de bescherming, die ironie was hem niet ontgaan.

Niall stopte abrupt, een rilling liep over zijn oude lichaam. Hij wees met de lantaarn. ‘De locatie die je zoekt is vlak voor je.’

Alder knikte, terwijl hij aan de tengere man voorbij liep.

‘M-m-meneer,’ stotterde Niall, hij stond te klappertanden alsof hij tot op het bot bevroren was.

Adler draaide zich ongeduldig om. ‘Ja?’

‘Wat is het precies dat je daar beneden verstopst?’ De monnik krabde aan zijn hoofd en dacht hard na. ‘Ik kan het me niet herinneren, hoewel ik wel de weg ernaartoe weet. Hoe kan dat?’

Adler zuchtte. Hij zou de oude monnik kwijt moeten zien te raken; er was geen tijd voor gebabbel. Adler wist hoe die spreuk werkte. Het werd verzegeld door de woorden die hij hierna uit zou spreken. ‘Jij bent de gids, alleen om een van de Zeven naar deze plek te leiden. Het beschermt dat wat het heiligst is, en het kan door niemand anders dan door jou worden gevonden.’

Niall keek glazig voor zich uit alsof hij in trance was geraakt. Toen schudde hij zijn hoofd. ‘Ja, ik herinner het me weer.’ Hij zwaaide met zijn

hand, de sleutelbos rinkelde terwijl hij bewoog. ‘Neem alsjeblieft de tijd. Ik zal hier zijn als je klaar bent.’

Adler draaide zich weer om, niet helemaal zeker van waar hij heen ging. De gang splitste zich verderop op. Hij stopte op de kruising, waar een ronde blauwe en groene steen op de grond zijn aandacht trok. Adler tuurde in het donker terug naar waar de monnik stond. Door het lantaarnlicht kon hij zien dat Niall met gesloten ogen tegen een muur rustte.

Adler richtte zijn aandacht weer op de steen en las de taal die weinigen kenden die onder zijn voeten was ingeschreven. De woorden rolden van zijn tong als een stroom water over de rotsen, zacht en melodieus.

Kijk naar de hemel. Klim hoog om de schat te bereiken.

Adler bracht zijn blik naar boven en realiseerde zich dat de grote toren boven de grond zweefde, waardoor er een afgrond van zwart ontstond. Op de muren naast hem, vond hij kleine inkepingen op de stenen - het pad dat men zou nemen als ze naar de top durfden te klimmen. Rond en rond, helemaal naar de afgesloten kluis op de hoogste top van het klooster.

Hoe vaak had Adler naar deze toren gekeken, met het gevoel dat hij het voor het eerst zag? Hij wist het niet. De bescherming zorgde ervoor dat hij het zich niet kon herinneren, en toch wist hij wat er in de kluis zat, zelfs al kon hij zich niet herinneren hoe hij er moest komen.

Hij trok het vat vanonder zijn gewaad vandaan, de lichtblauwe substantie binnenin gloeide zwak in de vooral donkere gang. Magie verging nooit, maar wanneer het niet werd gebruikt, was het een beetje saai - net als mensen en andere wezens.

Voor Adler verklaarde dat niet waarom Olivia Beaufont's magie zo sterk was toen het werd ontgrendeld. Er was zoveel wat hem verwarde aan dat meisje. Hij geloofde nog steeds dat het de juiste keuze was haar als Krijger in te zetten, hoewel hij niet had voorzien dat ze bijna alles zou verpesten. In plaats van de Zonks uit te schakelen, had ze ingegrepen en een plan verprutst dat al heel lang in de maak was.

Adler bekeek het vat in zijn handen met grote waardering en zuchtte. Hij probeerde zich voor te houden dat het beter was zo. Zonder Olivia, was Valentino's verraad misschien niet opgemerkt totdat het te laat was.

Zo'n missie toevertrouwen aan een rebelse magiër was dom geweest. Het probleem was dat er maar weinig anderen waren die Adler wel zo'n taak kon toevertrouwen. De meesten zouden vragen stellen. De meesten zouden het niet begrijpen. Ze zouden misschien denken dat Adler de magie voor zichzelf verzamelde en opsloeg. Ze zouden niet begrijpen dat hij verloren stukjes magie aan het opruimen was. Hij probeerde het veilig te houden. Voortaan moest hij voorzichtiger zijn met wie hij kon vertrouwen. Misschien moet hij het maar gewoon zelf doen.

Hij hief zijn hand op en een kleine draak ter grootte van een valk kwam tevoorschijn vanuit de schaduw, en dook naar beneden om op zijn handschoen te gaan zitten.

Adler bekeek Indikos met genegenheid en ving de vonk in zijn groene ogen. Hij trok een dun touw uit zijn zak en gebruikte het om het vat met magie aan de rug van de draak vast te binden. Hij realiseerde zich meteen dat hij dit vast vaker had gedaan, omdat het zo natuurlijk aanvoelde. Zoals fietsen, of piano spelen.

Indikos bleef stil staan totdat het vat op zijn plaats zat. Toen Adler er zeker van was dat het vast genoeg zat, tilde hij zijn arm in de lucht en de draak vloog weg. Hij klapperde met zijn oranje vleugels totdat hij verdween in de duisternis. Toen hij terugkwam, zou het vat vol magie weg zijn, veilig uit de buurt van hen die het nooit meer in handen mochten krijgen.

Hoofdstuk 2

Liv Beaufont sloeg haar armen over elkaar en keek neer op de chaos beneden haar. Middenin de jungle vochten een handjevol goblins om sieraden, elektronica, kleding, handtassen en andere dingen die ze hadden gestolen van de toeristen in Bali, Indonesië.

Het volgen van de kleine monsters was vrij simpel, omdat ze zoveel herrie maakten dat het door de hele jungle te horen was. Liv sloeg met haar arm toen er een mug op haar landde, klaar om haar te prikken.

Die verdomde insecten waren het probleem, dacht ze bitter. En de apen die haar bleven volgen, waardoor het moeilijker voor haar werd om ongezien te blijven.

De goblins besteedden nu geen aandacht aan haar, ze waren te druk met elkaar bijten, schoppen en slaan om in handen te krijgen wat ze wilden hebben.

Liv zette haar capuchon op en tuurde er onderdoor. Ze had de dieven al minstens twee keer kunnen stoppen, toen ze ze zag stelen en in verschillende richtingen zag verdwijnen.

Deze twee meter hoge, groene wezens waren echter niet degene die ze moest zien te stoppen. Het was hun meester die het probleem was.

Vanuit de grootste hut van het kamp kwam een goblin tevoorschijn, groter en lelijker dan de rest. Trock droeg veel te weinig kleren en een groot masker om zijn pokdalige gezicht te verbergen. In zijn lange oorlellen droeg hij rijen zilveren oorbellen, en op zijn rug hing een kort zwaardje, waar nog steeds bloed aan kleefde. Vers bloed. Naarmate hij dichterbij de chaos kwam, begonnen de andere goblins harder te schreeuwen.

Kijkend naar de kat die naast haar stond, tuitte Liv haar lippen. 'Dit zou een perfecte kans zijn om wat vuurballen te gooien.'

'De volgende keer moet je de kabouters vragen hoe je ze moet maken,' zei Plato. Hij zat nonchalant naast haar op het rieten dak en keek neer op de kabouters. 'Het *is* tenslotte kaboutermagie.'

Liv knikte. ‘Ja, dat zou een goed idee zijn geweest voordat ik ze kwaad maakte, en mijn naam bevuild heb bij velen van hen. Nu geven ze me waarschijnlijk geen tijd om me te verontschuldigen.’

Plato tilde zijn roze neusje in de lucht. ‘Je hebt die kabouters niet nodig.’

‘Nou, ik zou anders best graag willen weten hoe ik vuurballen moet maken, dus ik denk van wel.’ zei Liv. ‘En we hebben elkaar allemaal nodig. We moeten deze planeet met elkaar delen.’

Plato’s groene ogen draaiden naar de vechtende goblins. Een grotere goblin had een gestolen laptop weggetrokken van een kleinere, en hem ermee op het hoofd geslagen. De laptop brak, waardoor de eerste goblin schreeuwde van frustratie. ‘Ik denk dat de wezens hieronder een opfriscursus nodig hebben over hoe ze met elkaar moeten delen.’

Liv zuchtte diep. ‘Ja, en ook om te leren dat stelen verkeerd is.’ Ze tilde haar beide handen op en de bomen begonnen te ritselen, alsof er een grote storm op komst was en over het eiland zou razen. Vuil en bladeren vlogen op van de grond en bedekten veel van de vechtende wezens. Palm-bomen bogen zo ver door dat ze bijna omvielen.

Liv had misschien niet de mogelijkheid om vuur te maken, maar ze kon wel elementen gebruiken die er al waren - in dit geval wind. Toen het kamp beneden in complete chaos verkeerde, doken er goblins weg om hun misvormde gezichten te beschermen tegen het puin. Sommigen hielden zich aan grote planten vast om niet weg te waaien, terwijl Liv van het dak sprong.

Ze landde in het midden van de open plek, haar hoofd naar beneden, en streelde met één hand zachtjes over de grond.

De wind stopte meteen.

Het gejammer van de kabouters verdween toen de wind die hen omver probeerde te gooien weg was. Ze waren stil terwijl ze zich omdraaiden en de Krijger zagen die middenin het open gebied stond.

‘Magiër! Hoe durf je ons kamp binnen te gaan?’ beschuldigde hetopperhoofd goblin Liv, hij liep naar haar toe en kwam tot haar middel qua grootte. Ondanks dat hij niet zo groot was, waren zijn scherpe tanden en stevige figuur wel iets om rekening mee te houden. Hij bezat blijkbaar

wel aardig wat kracht. Daarom stak Liv meteen haar hand op. Een paar touwen op de grond bij een nabijgelegen boom stegen op en vlogen door de lucht. Ze wikkelde zich rond de goblin en bonden hem vast. Hij viel op zijn zij en zag eruit als een chocoladereep, alleen zijn middel was omwikkeld, enkel zijn hoofd en knoestige voeten staken eruit.

‘Daar ben ik het mee eens,’ begon Liv. Ze draaide zich om, waar de andere goblins hun wapens tevoorschijn hadden getrokken en hun gele tanden aan haar lieten zien. ‘In de overeenkomst met het Huis van Zeven staat dat magiërs andermans grondgebied niet mogen betreden zonder toestemming. Maar er staat ook, dat je niet van de mensen mag stelen, nietwaar?’

Het opperhoofd was omgerold waardoor nu de helft van zijn mond onder het vuil zat. Hij begon verwarde, onbegrijpelijke geluiden te maken.

Liv rolde haar ogen en richtte haar aandacht op de andere goblins die dichterbij kwamen. Ze maakte een beweging met haar pols, waardoor de dichtstbijzijnde opvloog en tegen een boomstam op knalde. Hij gleed naar beneden en viel op de grond met een luid gepiep. ‘Oeps. Sorry. Ik wilde je eigenlijk in de vijver gooien,’ zei ze, wijzend op een walgelijke put van moeraswater - een broedplaats voor muggen.

Een goblin achter Liv rende naar haar toe. Ze draaide zich vlug om en stak haar hand uit, waardoor de goblin omhoog werd getild. Toen hij op ooghoogte zweefde, klakte ze met haar tong. ‘Nu zou ik dit hele aanvalsidee best willen heroverwegen, omdat ik nog steeds bezig ben het mikken onder de knie te krijgen. Het vergt wat oefening.’

De goblin schopte boos met zijn voeten, hield een gigantische hooivork boven zijn hoofd en schold haar uit, althans, zo klonk het.

Ze haalde haar schouders op en stuurde hem naar de vijver, maar hij landde naast een boom. ‘Zie je, ik zei het toch. Ik was ook nooit goed in sport. Ik mik als een elf.’ Liv lachte om haar eigen grap. ‘Snap je het? Omdat ze zo slungelig zijn. Hun armen raken verstrikt als ze een bal proberen te gooien.’

Ze bleef lachen. De goblins keken haar minachtend aan.

‘Oké, prima,’ zei Liv, haar gelach vervaagde. ‘Jullie zijn geen gezellig publiek.’

Liv draaide zich om om het opperhoofd onder ogen te komen en trok haar zwarte cape met capuchon recht. ‘Trock Swaliswan, hoe vaak ben je gewaarschuwd om niet te stelen van de mensen op dit eiland?’

De goblin probeerde zich uit de touwen te worstelen, waardoor hij weer omrolde met zijn gezicht in de modder.

‘Oeps, sorry.’ Liv tilde haar hand op, en zette de goblin rechtop. ‘Dat is beter.’

Trock spuugde een mond vol modder uit, wat spetterde op Liv’s laarzen. Ze keek ernaar en gaf de goblin een walgelijke blik. ‘Ik zal het voor deze ene keer door de vingers zien. De volgende keer verlies je een oor.’

De goblin lachte en toonde een mond vol met ontbrekende of zwarte tanden. ‘Wat een lachertje als het Huis van Zeven je stuurde om ons uit de weg te ruimen. Ze weten dat we niet gestopt kunnen worden.’

Liv wees met haar vinger opzij, en het hoofd van de goblin vloog naar voren, terwijl zijn voeten nog steeds op de grond stonden. Ze zette hem weer rechtop nadat ze zijn gezicht nogmaals door de modder had getrokken. ‘Het punt is, ik ben nieuw in het Huis, ik moet nog leren hoe ik me aan de regels moet houden.’ Ze draaide zich om en haar cape wapperde zwierig om haar heen. Door haar beweging brokkelden de nabijgelegen hutjes af tot de grond.

Toen ze weer tegenover het opperhoofd stond, sloeg Liv haar hand tegen haar voorhoofd. ‘Oeps. Heb ik dat gedaan? Sorry.’

De goblin schudde zijn hoofd, modder spetterde alle kanten op, maar Liv ontweek het. ‘Je mag onze eigendommen niet beschadigen bij het handhaven van regels.’

‘Dat klopt, ik moet jullie een lesje leren omdat jullie stelen,’ beaamde Liv verveeld. ‘Ik zeg jullie dat dit een waarschuwing is, en als jullie het opnieuw doen, moeten jullie je verantwoorden bij de Raad en wordt mogelijk jullie magie op slot gezet.’ Liv geeuwde luid. ‘Het is nu eenmaal zo: jullie bekommeren je niet om de straffen. Jullie blijven maar doorgaan totdat iemand jullie eens een keer flink aanpakt. Ik dacht, ik bespaar iedereen die moeite, ik doe het zelf wel.’

‘Dat zijn de regels niet!’ schreeuwde Trock.

Liv stapte zelfverzekerd vooruit, met haar hand vooruit gestoken, en wees naar de borst van het opperhoofd met een moorddadige blik in haar ogen. ‘Hoe durf je over regels te praten als je ze zelf ook niet volgt?’

‘We worden beschermd door de overeenkomst van het Huis van Zeven,’ betoogde Trock. ‘Je kunt me geen kwaad doen! Dat was de afspraak toen we onze magie lieten beheren door het Huis.’

Liv keek nonchalant om zich heen. ‘Het probleem is, ik zie niemand hier om me heen die me tegen zou kunnen houden.’ Ze zwaaide met haar vinger naar de zijkant van de goblin, en de touwen rond de kabouter werden strakker, waardoor zijn gezicht onmiddellijk donkerder werd. De andere kabouters schrokken van wat er gebeurde en deden een stapje terug. Liv kwam weer wat dichterbij. ‘Luister, dit is hoe we het gaan doen, met *mijn* regels. Je stopt met stelen van de mensen en laat hun bezittingen met rust. Zoals in de overeenkomst staat, enkel wat weggegooid wordt mag meegenomen worden. Begrepen?’

De goblin lachte haar uit, zijn grote ogen puilden uit.

‘Kijk, ik begrijp dat woorden moeilijk zijn, dus een simpel ‘ja’ volstaat,’ zei Liv, terwijl ze nog steeds met haar vinger in Trock’s richting wees.

Zijn uitdrukking veranderde niet.

Ze knikte kalm. ‘Heel goed.’ Liv wees met haar vrije hand naar een rij kleine hutjes en liet ze instorten. Om haar heen schreeuwden veel van de kabouters van verdriet, terwijl ze richting hun instortende huizen renden.

Liv wees met haar hand naar een andere rij hutten, waarschijnlijk gevuld met gestolen goederen van onschuldige mensen. ‘Zeg eens, Trock, hoe lang duurt het voordat jullie dit allemaal opnieuw hebben opgebouwd nadat ik alles heb vernietigd?’

‘Niet doen!’ riep het opperhoofd, terwijl hij naar voren probeerde te springen met de touwen om hem heen. ‘We zullen het niet meer doen! Dat beloof ik!’

Liv keek hem sceptisch aan. ‘Weet je dat zeker? Ik weet hoe moeilijk het voor jullie goblins is om je te gedragen.’

Woedend schudde hij zijn hoofd. ‘We zullen de overeenkomst volgen. Je hebt mijn woord. En we brengen de goederen terug die we gestolen hebben. Ga gewoon weg zonder nog meer schade aan te richten.’

Liv knikte. ‘Ik weet nog iets beters.’ Ze zwaaide haar arm door de lucht, en de hutten die ze vernietigd had stonden weer op hun plaats, alsof ze nooit waren gesloopt.

Gefluister van de goblins was hoorbaar terwijl ze zich verwonderden over de magie. Goblins’ magie was beperkt tot enkel het vinden van sþreuken, sþreuken die hen hielpen de schatten te vinden die ze die dag hadden gestolen. En ze konden vuurballen gooien. Meer niet. Ze hadden geen krachten die ook maar leken op die van een magiër, dus het heropbouwen van hun hutten zou eeuwen duren.

Liv raapte het opperhoofd op en bekeek hem eens goed. Ze knikte, en de touwen om hem heen kwamen los. ‘Doe wat je beloofd hebt en breng de sþullen terug die je gestolen hebt.’

Trock schudde zijn stompe ledematen uit en rekte zich uit. ‘Het wordt al laat, magiër. We doen het morgen.’

Liv zuchtte en rolde met haar ogen. ‘Dat is niet de afsþpraak. Ik denk dat ik mijn poesje met je af moet laten rekenen.’

Vanuit de donkere jungle, achter de dichtstbijzijnde hut, weergalmde het geluid van een hongerige leeuw. Zijn brul echode door het kamp. Het deed de grond trillen en de bladeren opvliegen.

De goblins sþrongen allemaal op, paktten de verschillende gestolen voorwerpen en haastten zich om ze terug te brengen, alsof ze vuurballen achter zich aan hadden.

Het is geen vuur, maar het effect zal hetzelfde zijn, dacht Liv terwijl ze ze zag rondscharrelen.

Hoofdstuk 3

Breek twee eieren in een kom,' las Liv voor uit het kookboek op het aanrecht.

Ze nam een ei uit de doos en sloeg het met iets teveel kracht tegen de kom, stukjes eierschaal vlogen mee. 'Oeps. Hoe krijg je de eierschaal er weer uit?'

Plato keek op vanaf een berg rommel op het aanrecht. 'Je zorgt er in de eerste instantie voor dat het er niet in valt.'

Liv schudde haar hoofd. 'Dat helpt niet echt, maar dat wist je al.' Ze dumpte het ei in de gootsteen en probeerde er nog een kapot te slaan. Dit keer lukte het.

'Dus, hoewel ik hou van het mysterie om nooit exact te weten wat ik kan vinden tussen al deze rommel,' begon Plato terwijl hij om zich heen keek, 'denk ik dat het toch een goed idee is om de boel eens op te ruimen.'

Liv staarde rond in haar appartement, dat meer op een oorlogsgebied leek dan op een plek waar iemand woonde. 'Ik moet over minder dan een uur aan het werk en ik moet nog steeds de onzichtbaarheidspreuk oefenen die Rory me heeft geleerd. Wanneer moet ik dan opruimen?'

'Verspil je energie niet door met magie de boel op te ruimen, vooral omdat je nog niets hebt gegeten en je reserves laag zijn.'

Terwijl ze alle lades in haar keuken uitspitte, keek Liv woedend om zich heen op zoek naar een garde. In de tussentijd was de olie in de pan bijna te heet. 'Het lijkt erop dat ik in dit tempo verhonger. Wie wist dat koken zo moeilijk was?'

'Je hoeft niet al je maaltijden te koken,' herinnerde Plato haar eraan.

Ze pakte een vork en begon de eieren te kloppen. 'Ik ben het zat om broodjes van de bakkerij te halen verderop in de straat. Ik wil graag dat mijn leren broek blijft passen, anders moet ik een grotere cape nemen om mijn kont te verbergen.'

‘Magiërs die regelmatig magie gebruiken hebben zelden overgewicht, en een Krijger zou daar helemaal geen problemen mee moeten hebben.’

Liv knikte. Een van de beste voordelen van magiër zijn was dat ze niet dik zou worden. ‘Eerlijk gezegd wil ik gewoon proberen om wat meer zelfvoorzienend te zijn. Het zou leuk zijn om niet voor elke maaltijd uit eten te gaan. En het wordt duur.’

‘Je zou kunnen eten in het Huis van Zeven,’ verklaarde Plato.

Liv trok een gezicht. ‘Dan zou ik met mensen moeten praten, en ik ben er vrij zeker van dat dat dodelijk voor me is.’

‘Je praat graag met *sommige* mensen,’ merkte hij op.

Liv goot de halfgeklopte eieren in de pan, waardoor de olie knisperde. ‘Zij is anders.’

Plato rekte zich uit, waardoor een stapel achterstallige rekeningen naar de vloer gleed. Ze landden op een hoop vuile was.

‘Hé, ik had dat juist zo netjes neergelegd,’ mopperde Liv.

‘Over eten gesproken.’ Plato keek om zich heen. ‘Heb je mijn etensbakje gezien? Het lijkt verloren te zijn gegaan tussen al jouw troep.’

Liv tuitte haar lippen en duwde wat boodschappentassen en borden opzij. ‘Ja, sorry. Ik moet echt opruimen. Ik weet alleen niet wanneer ik de tijd heb. Rory staat erop dat ik slaap, wat betekent dat ik dus weinig tijd heb voor andere dingen, als ik niet aan het vechten ben tegen goblins, of minotauren achtervolg, of welk ander geval dan ook aan het bestrijden ben wat de Raadsleden van me vragen.’

Plato duwde zijn neus tussen een andere stapel papieren, waardoor de meesten op de grond vielen. Hij vond zijn etensbakje, maar helaas was het leeg.

Liv’s mond viel open. ‘Oh, sorry! Ik vergat eten voor je te halen. Dat doe ik vandaag. Wil je wat van mijn eieren?’

Plato snoof. ‘Ik hou niet van verbrand voedsel.’

‘Verbrand?’ Liv keek op en rende naar het fornuis, waar haar eieren rookten. ‘Verdomme! Sinds wanneer is voor jou en mezelf zorgen zo moeilijk geworden?’

Plato sprong van het aanrecht en verdween in de voorraadkast. ‘Het komt wel goed met me. Ik kan altijd wel iets vinden.’

Liv zette het fornuis uit en begon de eieren in de vuilnisbak te gooien. Dat waren haar laatste eieren, wat betekende dat er niets eetbaars meer in het appartement te vinden was. Nou, niets anders behalve de kat, natuurlijk...

Ze giechelde in zichzelf toen er plotseling een rode, fluwelen tas afgesloten met een koord bovenop de stapel rommel verscheen. Liv stopte, en keek aarzelend naar de tas.

‘Um... Ik geloof dat ik een pakketje heb gekregen, maar ik heb niets besteld,’ zei Liv, terwijl ze de nog hete pan in de gootsteen zette.

Plato kwam uit de voorraadkast met een gedroogde kippenpoot in zijn mond. Hij keek naar de verpakking en begon te knagen aan het vlees.

‘Hé, hoe kom je daar aan?’ vroeg Liv terwijl ze naar de kat keek.

‘Magie,’ zei hij.

Voor heel even wilde Liv vragen of ze de helft ervan kon krijgen, maar schudde in plaats daarvan haar hoofd. ‘Denk je dat er iets vreemds in de tas zit?’

‘Nou, verscheen het zomaar uit het niets?’

‘Ja.’

‘En verwachtte je een pakketje van iemand?’

‘Nee.’

‘Heb je vijanden?’

‘Ja.’

‘Dan is het waarschijnlijk iets vreemds.’ Plato knaagde verder aan de kippenpoot, er kwam stoom vanaf alsof het nog heet was.

Liv bekeek de kat aarzelend. ‘Ik snap je niet, Plato. Je bent een heel vreemd dier.’ Ze liep langs de bar in de keuken en staarde naar de tas, alsof er ieder moment een kabouter uit kon springen om haar in het gezicht te slaan. Ze prikte met haar vinger in de tas, maar er gebeurde niets.

Uiteindelijk kon ze haar nieuwsgierigheid niet langer bedwingen, en trok de tas open. ‘Daar gaan we,’ zei ze, terwijl ze haar hand erin stopte. Ze voelde iets dat leek op dik papier. Dat had ze niet verwacht. Liv herkende het materiaal, maar had het al een tijdje niet meer gevoeld. Ze trok haar hand terug en hield een stapel briefgeld vast.

‘Wie heeft dit gestuurd?’ vroeg ze, terwijl ze naar de honderden dollars keek.

‘Ik denk het Huis van Zeven,’ antwoordde Plato. ‘Het zal je salaris zijn.’

‘Het Huis van Zeven?’ vroeg Liv terwijl ze de stapel geld op de steeds groter wordende stapel rekeningen legde. Ze spitte opnieuw in de tas en vond nog een papiertje. Het was geen geld, maar een gewoon papiertje met ‘weekloon voor Liv Beaufont’ erop geschreven.

Haar mond viel open toen ze het papiertje en daarna de stapel geld nog eens bekeek. ‘Dit is mijn loon.’

‘Ja, je dacht toch niet dat het vrijwilligerswerk was?’

‘Nee, ik wist dat ze me zouden betalen, maar ik dacht aan iets als kaboutergoud, edelstenen of iets anders wat waardeloos is in de echte wereld. Ik had nooit contant geld verwacht.’

‘Zij leven ook in deze wereld, weet je.’

Liv werd met de minuut vrolijker terwijl ze het geld pakte en het telde. ‘Ja, maar zo voelt het niet. De Raadsleden en Krijgers lijken allemaal uit een andere wereld te komen dan die waarin wij leven.’

‘Ze wonen wel in een andere wereld, maar die zit eigenlijk *in onze* wereld. Vergeet dat nooit. Ze kunnen niet weg van onze wereld, daarom moeten ze het te beschermen.’

Liv keek even naar Plato en vroeg zich af wat hij nog meer wist. Dingen die hij haar niet vertelde. Het had alleen geen zin om nieuwsgierig te zijn. Hij zou het haar toch niet vertellen.

‘Nou, het lijkt erop dat ik een echt ontbijt voor ons kan kopen,’ zei Liv, terwijl ze het geld in haar zak stak. ‘Ik koop ook wat kattenvoer voor je op weg naar huis van mijn werk. En ik kan mijn rekeningen eindelijk betalen.’

Plato kauwde op een stuk vlees. ‘Ik wil je voorstellen dat je dat geld gebruikt om je leven een beetje makkelijker te maken.’

‘Ik denk niet dat dit genoeg geld is om de wereld te bevrijden van Bianca Mantovani en haar constant afkeurende blikken en opmerkingen.’

Plato snurkte van het lachen. ‘Ik ben bang van niet. Maar ik dacht: misschien kun je het gebruiken om een werkster in te huren. Omdat je niet wilt stoppen met werken voor John, moet je andere manieren zoeken om je huis opgeruimd te krijgen. En houden.’

‘Ja, dat is geen slecht idee,’ zei Liv, terwijl ze naar de chaos en wanorde keek die ooit haar veilige haven was. Haar eerste huisje na de dood van haar ouders. ‘Ik denk dat ik regelmatig betaald krijg, en dit is veel meer dan dat ik verdien bij John.’

‘Wat betekent...’ begon Plato terwijl hij zijn blik over de keuken liet glijden, ‘dat je ook een kok in kunt huren, gewoon, omdat jij nooit voor ons kookt.’

‘Hé, ik had wat te eten voor ons kunnen toveren,’ betoogde Liv.

Plato schudde zijn hoofd. ‘Ik ben bang van niet. Je moet onthouden dat het onwijs moeilijk is om magie te gebruiken in huiselijke kring.’

‘Juiſt, dus als ik niet weet hoe ik cello moet ſpelen, dan zal het gebruik van magie er niet ineens voor zorgen dat ik het kan,’ verklaarde Liv.

Plato knikte. ‘Magie maakt je leven makkelijker, maar het vervangt geen vaardigheid.’

‘Maar ik had de wind vannacht wel onder controle, wat beſt cool was.’

‘Dat is elementaire magie,’ verklaarde Plato. ‘Vergeet ook niet dat er veel verschillende soorten magie zijn, en ze lopen door elkaar heen en zijn verbonden met elkaar, wat dus betekent dat...’

Liv knikte en sneed hem af. ‘Dat magie één groot, ingewikkeld beest is.’

Hoofdstuk 4

Starend naar de rode spiralen van de broodrooster, wachtte Liv af wat Beth Dallas te vertellen had. De IT-expert had de broodrooster terug naar de winkel gebracht nadat deze was gerepareerd, en zei dat het iets vreemds deed.

Haar Dalmatiër, Jersey Girl, liep ondertussen met haar neus over de onderste planken te snuffelen, op zoek naar Plato.

‘Jers, laat het rusten,’ zei Liv, terwijl ze zich omdraaide om de hond een standje te geven.

De hond keek haar minachtend aan waarna ze zich terugtrok.

Liv lette goed op Jersey Girl. De laatste keer dat ze Plato niet met rust liet, verdwenen haar vlekken op mysterieuze wijze, waardoor zowel de hond als Beth in paniek raakte. Liv had verzonnen dat het gebruikelijk was voor Dalmatiërs om hun vlekjes te verliezen. Gelukkig waren ze teruggekomen en stelde Beth geen vragen meer.

De broodrooster maakte herrie. ‘Zie je dat?’ riep Beth uit.

Liv draaide zich om en zag twee stukken geroosterd brood die uit de broodrooster sprongen. Ze waren perfect knapperig aan beide kanten. ‘Dus, het werkt? Dat is niet zo vreemd.’

‘Ik heb er geen brood in gedaan,’ legde Beth uit, terwijl ze de warme toast eruit haalde en het aan Liv liet zien.

‘Misschien ben je het vergeten...,’ probeerde Liv, terwijl haar gezicht steeds warmer werd. Ze had Beth’s broodrooster zelf gerepareerd. Beth stond op een lijst van klanten die broodroosters hadden die werkten zonder brood, of magnetrons die altijd verse popcorn maakten als de eigenaar enkel thee op wilde warmen. Hoe meer dingen ze repareerde, hoe moeilijker het werd om de schade te beperken.

‘Nee, kijk maar. Hij doet het elke keer.’ Beth duwde de hendel van de broodrooster naar beneden, maar Liv wist wat er ging gebeuren.

‘Dit is niet raar,’ zei Liv, terwijl ze haar woorden een vleugje magie gaf, zoals ze had geleerd in de omgang met de andere klanten.

Beth keek omhoog. Haar gezicht fleurde op. ‘Ja, weet je, je hebt gelijk. Het is heel normaal.’

Het werkte niet altijd, maar Rory zei dat het zeer nuttig kon zijn in sommige gevallen. De reus was eigenlijk verbaasd dat Liv die kracht had.

‘Toch wil ik het nog een beetje aanpassen om ervoor te zorgen dat het goed werkt,’ zei Liv, terwijl ze de hendel omhoog trok en toekeek hoe twee bijna geroosterde sneetjes brood opdoken. ‘Misschien kun je morgen terugkomen?’

Beth knikte en sloeg op haar been om Jersey Girl’s aandacht te trekken. ‘Ja, dat klinkt goed.’ Beth en de hond verdwenen, terwijl ze er beide een beetje verdwaast uitzagen.

‘Wat heb je met de hond gedaan?’ vroeg Liv. Ze draaide zich om en keek naar de plank.

Plato’s zwart-witte hoofd stak tussen een kruimeldief en een luchtbevochtiger uit. ‘Ik deed hetzelfde als jij met Beth.’

‘Wat heb je Jersey Dog laten denken?’

‘Dat ze een kat is.’

Liv rolde haar ogen, maar lachte stiekem toen ze zich richting de broodrooster terug draaide. ‘Ik moet uitzoeken hoe ik dit kan stoppen. Misschien moet ik alles gewoon weer op de oude manier repareren.’

‘Ik denk dat het een combinatie van beide zal moeten zijn.’

Liv knikte. ‘Ja, ik weet het nog. Eerst uitzoeken wat het ding mankeert, daarna pas magie op het specifieke onderdeel toepassen.’ Liv dacht even na voordat ze haar aandacht weer op Plato richtte, die tussen de apparaten vandaan kwam. ‘Hé, waarom kan ik eigenlijk geen eten koken met magie, maar kan ik wel broodroosters maken die eindeloze hoeveelheden brood produceren? Ik moet weten hoe ik iets moet doen voordat ik het met magie waar kan maken, en toch kan ik al deze apparaten ongelofelijke dingen laten doen, zonder dat ik weet hoe?’

Plato sprong op de werktafel. ‘Magie is onvoorspelbaar als je het mengt met technologie. Weet je nog wat Rory zei? Wat moest je doen voordat je je krachten kon beheersen?’